

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.629 van 21 mei 2001
in de zaak A. 71.703/IX-2512**

In zake : Didier DESCHAUWER,
die woonplaats kiest bij
advocaten M. FORGES en T. VERMEIRE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keverslaan 11

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat
Didier DESCHAUWER op 21 oktober 1996 heeft ingediend om
de vernietiging te vorderen van de beslissing van
19 augustus 1996 van de commandant van de Algemene
Reserve van de rijkswacht waarbij hem de tuchtstraf van
inhouding van bezoldiging ten belope van acht prestatie-
uren wordt opgelegd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 19 september
2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker, die
tevens het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging
bevat, en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 30 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 mei 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERMEIRE, die verschijnt voor verzoeker en van adviseur E. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker Didier DESCHAUWER is sinds 29 juni 1987 in dienst van de rijkswacht. Hij is op 1 oktober 1990 benoemd tot opperwachtmeester en is sinds 24 juni 1991 ingedeeld bij het vierde eskadron cavalerie van de Algemene Reserve van de rijkswacht.

1.2. Op 5 december 1995 meldt de pelotonscommandant van het derde eskadron cavalerie aan de commandant van de Algemene Reserve dat uit het bekijken van televisiebeelden over een studentenbetoging in Luik op 28 november 1995 blijkt dat een sectie van de rijkswacht vrij ruw opgetreden is tegen een manifestant en dat onder meer verzoeker matrakslagen heeft gegeven aan de op de grond liggende manifestant.

1.3. Op 11 december 1995 beveelt de eenheidscommandant van verzoeker overeenkomstig artikel 24/26, § 1, van de wet van 27 december 1973 een voorafgaand onderzoek.

Dat onderzoek wordt afgesloten met een verslag van 2 februari 1996. In dat verslag wordt onder meer besloten dat verzoeker -die op 28 november 1995 belast was met de taak van sectiechef en uit dien hoofde een voorbeeldfunctie vervulde- tegen een manifestant geweld heeft gebruikt dat niet in evenredigheid stond met de weerstand die de persoon bood, dat hij zijn taken als sectiechef op dat ogenblik slecht heeft vervuld en dat die feiten een tuchtinbreuk vormden.

1.4. Op 12 februari 1996 stelt de eenheidscommandant van verzoeker het inleidend tuchtverslag op, waarin gewezen wordt op de verzachtende omstandigheid dat de betrokken manifestant verzoeker en zijn collega's in de voorafgaande minuten met projectielen had bekogeld, maar dat zulks in het begin van de betoging gebeurde zodat het de forse manier van optreden niet kon rechtvaardigen. Hij is van oordeel dat de feiten een strengere straf dan een waarschuwing of een blaam rechtvaardigen, hij adieert de commandant van de Algemene Reserve en roept verzoeker op om voor hem te verschijnen.

1.5. Op 9 mei 1996 wordt verzoeker gehoord. Op 13 mei 1996 deelt de commandant van de Algemene Reserve aan verzoeker mede dat het dossier voldoende bewijskrachtige gegevens bevat met betrekking tot de gepleegde tuchtinbreuken en dat hij besloten heeft de onderzoeksraad te adiëren. Dat gebeurt met een brief van 14 mei 1996 waarin een tuchtstraf van inhouding van bezoldiging voor zes prestatie-uren als een gepaste straf wordt voorgesteld.

Op vraag van verzoeker worden nog verschillende getuigen gehoord.

Op 29 juli 1996 verschijnt verzoeker voor de onderzoeksraad. Die besluit dezelfde dag dat verzoeker, door matrakslagen aan een betoger te geven, op niet verantwoorde wijze buitenmatig geweld gebruikt heeft en dat hij, door als bevelvoerder niet te reageren op overmatig geweld gebruikt door één van zijn manschappen, tekort gekomen is aan zijn voorbeeldfunctie. De onderzoeksraad beslist voort dat die feiten een tuchtvergrijp uitmaken en dat daarvoor een inhouding van bezoldiging ten belope van acht prestatie-uren kan worden opgelegd.

1.6. Op 19 augustus 1996 treft de commandant van de Algemene Reserve, overeenkomstig het advies van de onderzoeksraad, het thans bestreden besluit. Het wordt op 20 augustus 1996 ter kennis van verzoeker gebracht;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat het beroep laattijdig is ingesteld aangezien verzoeker op 20 augustus 1996 kennis gekregen heeft van het bestreden besluit zodat de beroepstermijn afliep op 19 oktober 1996 terwijl het verzoekschrift slechts op 21 oktober 1996 verzonden is;

2.2. Overwegende dat, hoewel artikel 4 van het procedurereglement voor de Raad van State de beroepstermijn voor het indienen van een verzoekschrift vaststelt op zestig dagen na de kennisneming, vastgesteld wordt dat overeenkomstig artikel 88, derde lid, van hetzelfde besluit de beroepstermijn verlengd wordt wanneer de zestigste dag een zaterdag, zondag of een wettelijke feestdag is; dat te dezen vastgesteld wordt dat 19 oktober 1996 een zaterdag was zodat de beroepstermijn waarover verzoeker beschikte verlengd

werd tot de eerstvolgende werkdag 21 oktober 1996; dat het beroep die dag ingediend is en het dus tijdig is;

3. Overwegende dat verzoeker drie middelen aanvoert; dat de auditeur-verslaggever het onderzoek van de zaak beperkt heeft tot het eerste en het tweede middel; dat verzoeker in het kader van het eerste middel vraagt om aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen; dat die vraagstelling slechts aan de orde komt in zoverre het antwoord op de vraag nuttig kan zijn voor de oplossing van het geschil;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de korpscommandant bij het adiëren van de onderzoeksraad voorgesteld heeft om aan verzoeker de tuchtstraf van inhouding van wedde voor zes uren op te leggen en doordat de korpscommandant op de zitting van de onderzoeksraad dat voorstel nog verdedigd heeft terwijl de onderzoeksraad een inhouding van de wedde voor acht uur heeft voorgesteld op grond van de overweging dat hij akkoord was met de argumentatie van de korpscommandant "voor wat de aard van de straf betreft, maar niet voor wat de voorgestelde duur betreft" en terwijl de korpscommandant in het bestreden besluit het advies van de onderzoeksraad zonder nadere uitleg is bijgevalen, maar dan enkel voor wat het bewijs van de feiten betreft en de tenlastelegging ervan aan verzoeker; dat naar zijn oordeel het besluit om hem een inhouding van wedde voor acht uur op te leggen dienvolgens geen enkele motivering bevat en in ieder geval, in zoverre per impossibile aangenomen zou worden dat de korpscommandant zich aangesloten heeft bij het advies van de onderzoeksraad, dat advies zelf gebrekkig is omdat het stereotiep is;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet dat een verzoeker die er blijk van geeft de motieven van een besluit te kennen zich niet nuttig op de schending van de formele motiveringsplicht kan beroepen; dat zij ook betoogt dat het tuchtstrafbesluit volledig overeenstemt met het gemotiveerd advies van de onderzoeksraad, dat het er ook naar verwijst en dat aldus voldaan is aan de voorschriften van de formele motiveringswet; dat zij van oordeel is dat het voorstel van de korpscommandant, geformuleerd bij het adiëren van de onderzoeksraad, niet dermate belangrijk is in het besluitvormingsproces, dat de korpscommandant bij het treffen van zijn eindbesluit dat in overeenstemming is met het advies van de inmiddels geraadpleegde onderzoeksraad, ertoe gehouden zou zijn formeel uiteen te zetten waarom zijn eindbeslissing anders luidt dan het voorstel dat hij eertijds in het adiëringsverslag gedaan heeft;

3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord herhaalt dat de korpscommandant niet uiteenzet waarom hij, in vergelijking met zijn oorspronkelijk voorstel, de tuchtstraf heeft verzwaaard;

3.4. Overwegende dat de partijen in hun laatste memorie geen nieuwe gegevens aanvoeren;

3.5.1. Overwegende dat het bestreden besluit, dat samen met het advies van de onderzoeksraad aan verzoeker aangezegd is, vooreerst onder punt 2. een uiteenzetting bevat van de "als tuchtvergrijp aangemerkte feiten" waarin de vaststelling gemaakt door de onderzoeksraad wordt overgeschreven, dat het vervolgens, onder punt 3. ("Motivering omtrent het bewezen zijn van de onder 2. vermelde feiten en hun toerekening aan het betrokken personeelslid") vermeldt : "Ik verwijs U naar het bijgevoegde advies van de Onderzoeksraad voor het

Rijkswachtpersoneel (...) waarbij ik mij volledig aansluit" en dat daarbij aansluitend dan in punt 4. ("Beslissing") vermeld is : "Ik leg U op 19 Aug. 96 de volgende tuchtstraf op : 'Inhouding van bezoldiging ten belope van ACHT prestatie-uren'";

Overwegende dat, blijkens de vermelding in punt 3. van het bestreden besluit, de korpscommandant enkel het advies van de onderzoeksraad bijvalt voor wat het bewijs van de feiten betreft en de toerekening ervan aan verzoeker terwijl elders in het besluit, dus voor de overige aspecten van de beslissing, geen formele verwijzing meer opgenomen is naar hetzelfde advies van de onderzoeksraad; dat, voor zover aldus in een formalistische lezing van de motivering van het bestreden besluit geopperd zou kunnen worden dat de opgelegde tuchtstraf niet gemotiveerd is wat de strafmaat betreft, het in dit geval duidelijk is dat, aangezien het advies van de onderzoeksraad in zijn geheel aan het bestreden besluit is gehecht en dat het bestreden besluit naar dat gehele advies verwijst, zowel in punt 1. als in punt 7. waar melding wordt gemaakt van de stukken die aan verzoeker betekend worden, de korpscommandant zich ook op het stuk van de strafmaat bij het advies van de onderzoeksraad aangesloten heeft; dat verzoeker geen enkel nadeel van de door de korpscommandant begane omissie ondergaan kan hebben; dat de vaststelling zich opdringt dat het bestreden besluit, samengelezen met het aangehecht advies van de onderzoeksraad, formeel gemotiveerd is;

3.5.2. Overwegende dat verzoeker het adequaat karakter van de motivering, verplicht gesteld door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, betwist omdat de korpscommandant na zijn eerste voorstel, geformuleerd bij het adieren van de

onderzoeksraad en daar goed gemotiveerd, zonder reden uiteindelijk tot een zwaardere straf heeft besloten;

Overwegende dat hiervoren is vastgesteld dat het tuchtstrafbesluit samen gelezen moet worden met het advies van de onderzoeksraad; dat dienvolgens de vraag rijst of de korpscommandant in de motieven van dat advies niet voldoende redenen heeft kunnen vinden om, vanuit het oogpunt van de formele motiveringsplicht, van zijn oorspronkelijk voorstel af te wijken; dat te dien aanzien de Raad van State vaststelt dat het advies van 30 juli 1996 van de onderzoeksraad in punt II.D de volgende uiteenzetting bevat :

"D. De voorgestelde straf

Overwegende dat de feiten, objectief gezien, zwaarwichtig zijn omdat OWM DESCHAUWER tekort schoot in de uitvoering van zijn taak als verantwoordelijke van een sectie tijdens een opdracht van bestuurlijke politie;

Dat zijn tekortkoming, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de feiten, op een gepaste wijze zou kunnen bestraft worden met een non-activiteit bij tuchtmaatregel.

Overwegende dat de sectie van betrokkene die dag geconfronteerd werd met talrijke gewelddadige acties van de betogers.

Overwegende eveneens dat OWM DESCHAUWER kan bogen op een zeer goede staat van dienen, zoals vastgesteld bij de evaluatie van zijn pelotonscommandant Lt VAN DE WEYER (bijlage bij stuk 41 van het proceduredossier);

Overwegende dat de door de korpscommandant voorgestelde tuchtstraf passend is voor wat de aard van de straf betreft, maar niet voor wat de voorgestelde duur betreft";

dat die motivering er duidelijk blijk van geeft dat de onderzoeksraad de tuchtinbreuk van verzoeker strenger bestraft wenste te zien dan de korpscommandant hem had voorgesteld -in beginsel zelfs met een zwaardere tuchtstraf- en dat er ook wordt uiteengezet waarom het uiteindelijk voorstel, te weten de inhouding van de bezoldiging voor acht prestatie-uren, hem de gepaste

tuchtstraf leek; dat, door die redenering bij te vallen, de korpscommandant zijn uiteindelijk besluit afdoende gemotiveerd heeft;

3.5.3. Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de wet van 27 december 1973 hem niet de mogelijkheid biedt om beroep in te stellen noch tegen de beslissing van de korpscommandant, noch tegen de beslissing van de onderzoeksraad; dat hij in een eerste onderdeel de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 hem formeel uitsluit van enig administratief beroep terwijl de andere ambtenaren -ook de gemeentelijke en de militairen -een stelsel dat tot 1 juli 1994 ook op de rijkswacht van toepassing was- dat voordeel en die waarborg wel genieten en er voor die onderscheiden behandeling geen deugdelijke reden bestaat; dat hij in het tweede onderdeel van het middel de schending aanvoert van een aantal internationaalrechtelijke bepalingen en algemene beginselen en dat hij in dat verband betoogt : de hem opgelegde tuchtstraf houdt verband met een inbreuk op de strafwet (gebruik van geweld) en moet dus als een strafrechtelijke vervolging gezien worden, maar noch de tuchtstraf noch het advies van de onderzoeksraad is in het openbaar uitgesproken; de onderzoeksraad, wiens optreden in de tuchtprocedure zeer belangrijk is, beschikt als jurisdictioneel orgaan niet over de vereiste onpartijdigheid en onafhankelijkheid en heeft zijn beslissing ook niet naar behoren gemotiveerd, want naar zijn oordeel zijn in deze zaak enkel rijkswachters die lid waren van de organisatie ASRD vervolgd (schending van de artikelen 6.1. en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de

fundamentele vrijheden (hierna : EVRM) en van het algemeen rechtsbeginsel van de onpartijdigheid van jurisdictionele en quasi-jurisdictionele bestuursoverheden; hij beschikte niet over de mogelijkheid om hoger beroep in te stellen in zijn strafzaak (schending van artikel 2 van het aanvullend protocol nr. 7 bij het EVRM); de bestreden beslissing heeft ook gevolgen voor zijn burgerlijke rechten en verplichtingen want hij wordt benadeeld op het stuk van zijn inkomen (schending van de artikelen 6.1. en 14 van het EVRM en van artikel 1 van het aanvullend protocol nr. 1 bij het EVRM);

4.2.1. Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel antwoordt dat de verschillende categorieën ambtenaren niet altijd met elkaar vergeleken kunnen worden zodat de garanties, ingebouwd in bepaalde statuten, niet automatisch getransponeerd kunnen worden naar andere statuten, dat het gelijkheidsbeginsel zich ook niet tegen een verschillende behandeling verzet voor zover daarvoor objectieve en redelijke criteria bestaan; dat zij van oordeel is dat verzoeker zich vergist waar hij in het statuut van het rijkspersoneel een dubbele aanleg leest, aangezien er enkel beroep mogelijk is tegen een tuchtvoorstel van de directieraad en dat het rijkswachtpersoneel zelfs een betere bescherming geniet dan het rijkspersoneel aangezien voor het opleggen van de zwaardere tuchtstraffen het optreden van de onderzoeksraad verplicht is gesteld;

4.2.2. Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel antwoordt dat de tuchtzaak tegen verzoeker nooit als een strafzaak behandeld is, dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op organen van het actieve bestuur en dat de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State

betekent dat een tuchtprocedure voldoet aan de vereisten gesteld door artikel 6 van het EVRM; dat zij uiteenzet dat het niet volstaat te beweren dat de onderzoeksraad partijdig was samengesteld, maar dat terzake concrete gegevens moeten aangebracht worden en dat daarenboven organen van actief bestuur slechts het onpartijdigheidsbeginsel kunnen naleven in de mate dat zulks hun werking niet onmogelijk maakt;

4.3.1. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord, met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel, uiteenzet dat de wet hem geen beroepsmogelijkheid verleent, dat de straf na het voorstel van de korpscommandant verzwaard is -wat erop wijst dat de onderzoeksraad de vervolgde rijkswachter niet in bescherming neemt- en dat er geen reden is om de rijkswachters anders te behandelen dan de militairen die wel beroep kunnen instellen tegen een tuchtstraf; dat hij vraagt dat de Raad van State aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag zou stellen over de verenigbaarheid van artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd en in samenhang met artikel 6 van het EVRM, artikel 2 van het aanvullend protocol nr. 7 en artikel 1 van het aanvullend protocol nr. 1 bij het EVRM;

4.3.2. Overwegende dat verzoeker, met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel, betoogt wat volgt : het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geeft aan de verdragsbepalingen een autonome uitlegging zodat, wat in het interne recht als een disciplinaire sanctie wordt aangemerkt, wegens zijn specifieke aard door het Hof als een sanctie van strafrechtelijke aard aangemerkt kan worden waarop dan de waarborgen van het verdrag van toepassing zijn; de ernst van de sanctie die opgelegd kan worden versterkt nog haar strafrechtelijk

karakter; daarenboven betekent de inhouding van de wedde een ingrijpen op de burgerlijke en patrimoniale rechten en betwijfeld kan worden of de Raad van State wel over de 'volle rechtsmacht' beschikt om een zaak volwaardig te behandelen, zoals het EVRM dat vereist;

4.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog stelt dat de verwerende partij bij het totstandkomen van het bestreden besluit een ongrondwettige procedure heeft gevolgd en dat hij, door de ontstentenis van beroep, een kans verloren heeft om een minder strenge straf opgelegd te krijgen;

4.5.1. Overwegende dat artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht bepaalt wat volgt :

"De in artikel 24/13, § 1, bedoelde straffen worden in eerste en in laatste aanleg opgelegd.

Betreft het evenwel een van de straffen bedoeld in artikel 24/13, § 1, 1° en 2°, dan kan die, van ambtswege of op vraag van het betrokken personeelslid, door de commandant van de rijkswacht worden vernietigd op de door de Koning bepaalde wijze :

- 1° indien (...);
- 2° indien (...);
- 3° indien (...);

Overwegende dat verzoeker tuchtrechtelijk gestraft is met een inhouding van wedde, dit is een straf die overeenkomstig artikel 24/13, § 1, 3°, "in eerste en laatste aanleg" wordt opgelegd, zulks -naar luid van artikel 24/22 van dezelfde wet- door de korpscommandant van de betrokkene; dat overeenkomstig artikel 24/34 van dezelfde wet het opleggen van een dergelijke straf afhankelijk is van de raadpleging van de onderzoeksraad, wiens advies de tuchtoverheid bindt op het stuk van de vaststelling van de feiten en de

tenlastelegging ervan aan de tuchtrechtelijk vervolgte rijkswachter; dat naar luid van artikel 24/31 van dezelfde wet de onderzoeksraad een permanent orgaan is, samengesteld uit een voorzitter-magistraat, bijzitters aangewezen door de representatieve syndicale organisaties van het rijkswachtpersoneel en evenveel bijzitters-hogere officieren, aangewezen door de commandant van de rijkswacht;

4.5.2.1. Overwegende dat verzoeker van oordeel is dat het niet beschikken in tuchtzaken over een tweede aanleg een schending uitmaakt van internationaalrechtelijke bepalingen, meer bepaald van het EVRM en daarbij aansluitende protocollen; dat, voor zoveel als nodig, vastgesteld wordt dat verzoeker zich op dat stuk niet beroept op de schending van enig algemeen geldend rechtsbeginsel;

Overwegende, daargelaten de vraag of tuchtprocedures tegen ambtenaren, zoals de onderhavige er een is, wel een geschil betreffen dat betrekking heeft op de vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen en of dergelijke tuchtvorderingen wel gekwalificeerd kunnen worden als een strafvordering waarop artikel 6.1. van het EVRM van toepassing zou zijn, die bepaling op zich geen tweede aanleg garandeert aan een strafrechtelijk vervolgd persoon, noch op het vlak van de eindbeslissing, noch op het vlak van beslissingen in de loop van het besluitvormingsproces; dat artikel 14 van het EVRM refereert aan de rechten die het EVRM waarborgt, zodat er geen autonome rechtsbescherming in kan gevonden worden die de in het verdrag gewaarborgde rechten overstijgt;

Overwegende dat artikel 2 van het aanvullend protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het EVRM, krachtens hetwelk de rechtsbescherming in strafzaken een

tweede aanleg moet bevatten, nog geen rechtskracht heeft in België; dat om die reden alleen al verzoeker er geen middel kan in vinden om de hem opgelegde tuchtstraf onwettig verklaard te zien; dat verzoeker ook niet aantoon op welke wijze het bestreden tuchtstrafbesluit een schending zou inhouden van artikel 1 van het eerste aanvullend protocol van 20 maart 1952 bij het EVRM, dat het genot van de eigendomsrechten garandeert;

Overwegende, besluitend, dat verzoeker ten onrechte van oordeel is dat de internationaalrechtelijke voorschriften die hij inroept hem het recht verlenen om hetzij in de loop van de tuchtprocedure hetzij na het treffen van de eindbeslissing, aanspraak te kunnen maken op een beoordeling in tweede aanleg;

4.5.2.2. Overwegende dat verzoeker betoogt dat de onderzoeksraad, die als jurisdictioneel of quasi-jurisdictioneel orgaan in de tuchtzaak van verzoeker opgetreden is, dat gedaan heeft in strijd met de algemene beginselen van onpartijdigheid en onafhankelijkheid waaraan die organen onderworpen zijn; dat, concreet, naar het oordeel van verzoeker de onderzoeksraad, die in de tuchtzaak een belangrijke verantwoordelijkheid heeft aangezien zijn oordeel de tuchtoverheid bindt voor wat het bewijs van de feiten en de toerekening aan de ambtenaar betreft, blijkt geeft van de "schijn van structurele partijdigheid" aangezien naar zijn oordeel in deze tuchtzaak het bestuur alleen leden van een bepaalde syndicale organisatie heeft aangepakt en aangezien de onderzoeksraad, waarin afgevaardigden van een aantal syndicale organisaties zetelen, in de motivering van zijn beslissing de motivatie van de korpscommandant -het vervolgend orgaan- "voor eigen rekening herneemt";

Overwegende dat de onderzoeksraad, die als orgaan van het actief bestuur betrokken is in het voeren van een tuchtprocedure en wiens optreden, waar hij aan de tuchtoverheid een bindend advies uitbrengt over het bewijs van de feiten en over de toerekening ervan aan de vervolgde ambtenaar, decisief is, zich onpartijdig moet opstellen bij de behandeling van een tuchtzaak; dat verzoeker evenwel geen enkel concreet gegeven voorlegt waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat een of meer leden van de onderzoeksraad zich bij de behandeling van zijn zaak partijdig zouden opgesteld hebben; dat die partijdigheid niet volgt uit het feit dat leden van de onderzoeksraad aangewezen zijn op initiatief van bepaalde syndicale organisaties van het personeel; dat die partijdigheid ook niet bewezen wordt doordat de onderzoeksraad zich min of meer aansluit bij de redengeving die de korpscommandant in zijn adiëeringsverslag had uiteengezet;

Overwegende, wat betreft de aangevoerde schijn van partijdigheid, dat vooreerst opgemerkt moet worden dat de onderhavige zaak geen jurisdictionele maar een administratieve aangelegenheid betreft waar de schijn van partijdigheid niet met dezelfde gestrengheid geldt; dat vervolgens vastgesteld kan worden dat de samenstelling van de onderzoeksraad door de wet zelf is bepaald -artikel 24/31 van de wet van 27 december 1973- en dat niet betwist wordt dat er in dit geval ook dienovereenkomstig gehandeld is; dat de stelling van verzoeker dat hij als lid van een organisatie, die niet in de onderzoeksraad vertegenwoordigd was, de indruk kon opdoen niet objectief behandeld te zullen worden geenszins volstaat om de wettigheid van de samenstelling van de onderzoeksraad in vraag te stellen, zeker nu die onderzoeksraad zelf geen initiatieven vermag te nemen om personeelsleden te vervolgen, maar zich enkel uitspreekt

over dossiers die bij hem aanhangig zijn gemaakt door de
rijkswachtoverheid;

4.5.2.3. Overwegende dat het tweede onderdeel van het
eerste middel niet gegrond is;

4.5.3.1. Overwegende dat verzoeker er zich over
beklaagt dat hij, in strijd met het grondwettelijk
gelijkheidsbeginsel, als rijkswachter gediscrimineerd
wordt ten overstaan van de andere ambtenaren en de
militairen aangezien die categorieën van personeelsleden
wel degelijk in tuchtzaken over een tweede aanleg
beschikken; dat hij aan de Raad van State vraagt om ter
zake aan het Arbitragehof de volgende prejudiciële vraag
te stellen :

"Schendt artikel 24/25 van de wet van 27 december
1973 betreffende het statuut van het operationeel
korps van de rijkswacht niet de art. 10 en 11 van de
Grondwet, afzonderlijk beschouwd en in samenlezing
genomen met de art. 6 van het E.V.R.M., art. 2 van
het protocol n° 7 aan het E.V.R.M. en art. 1 van het
Protocol n° 1 aan het E.V.R.M."

4.5.3.2. Overwegende dat, rekening houdend met het in
punt 4.5.2.1. geformuleerde besluit, de verwijzing in de
vraagstelling naar artikel 6 van het EVRM, artikel 2 van
het zevende aanvullend protocol en artikel 1 van het
eerste aanvullend protocol bij het EVRM, achterwege
wordt gelaten;

4.5.3.3. Overwegende dat de discriminatie waarvan
verzoeker het slachtoffer meent te zijn zonder twijfel
en uitsluitend terug te voeren is tot de tekst van
artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973; dat
alleen het Arbitragehof daarover uitsluitsel kan geven,
in dit geval door te antwoorden op een prejudiciële
vraag; dat, indien het Arbitragehof vaststelt dat
artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 de
artikelen 10 en 11 van de Grondwet miskent doordat de

tuchtstraf van de inhouding van wedde in eerste en laatste aanleg wordt opgelegd terwijl de andere ambtenaren, inzonderheid de rijksambtenaren, de gemeenteambtenaren en de leden van de Krijgsmacht wel de mogelijkheid hebben om tegen een tuchtstraf of een voorstel van tuchtstraf beroep in te stellen, uit het arrest van het Arbitragehof kan blijken dat verzoeker op onregelmatige wijze afgehouden is van de mogelijkheid om op administratief vlak tegen het bestreden besluit of tegen het advies van de onderzoeksraad beroep in te stellen; dat in dat geval de Raad van State in het arrest van het Arbitragehof de grondslag kan vinden om de bestreden beslissing te vernietigen; dat er reden is om aan het Arbitragehof de door verzoeker gesuggereerde vraag te stellen, maar aangepast op grond van de in het middel ontwikkelde argumentatie,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Aan het Arbitragehof wordt de volgende vraag gesteld :

"Schendt artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat het bepaalt dat de tuchtstraf van de inhouding van de wedde 'in eerste en laatste aanleg' wordt opgelegd

terwijl alle andere ambtenaren, zoals de leden van het rijkspersoneel, de gemeenteambtenaren en inzonderheid de leden van de Krijgsmacht op grond van de op hen toepasselijke reglementering de mogelijkheid hebben om administratief beroep in te stellen tegen een tuchtstraf die hen wordt opgelegd of tegen een voorstel van tuchtstraf dat tegen hen wordt geformuleerd?".

Artikel 3.

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermede belast na de ontvangst van het antwoord van het Arbitragehof het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig mei 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.